

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR del. do SO Mirosław Major

Protokolant p.o. stażysty Anita Dziuba

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Poznaniu

odwołania **J. W.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

z dnia 9 kwietnia 2014 r., znak: (...)

w sprawie **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją do ZSRR

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2014r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił **J. W.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z zesłaniem do ZSRR w latach 1949-1956, albowiem zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 marca 2014r., odwołująca nie uznana została za niezdolną do pracy w związku z zesłaniem do ZSRR w okresie od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956 r. Jako podstawę prawną ZUS wskazał przepisy art. 12 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002r. Nr 42 poz. 371 ze zm.).

J. W. wniosła odwołanie od powyższej decyzji w przepisany trybie i terminie. W uzasadnieniu podniosła, że schorzenia, które u niej występują, są konsekwencją urodzenia się, dorastania i mieszkania na terenach zesłania (Kazachstan) i są w takim stopniu i zaawansowaniu, że nie pozwalają jej na podjęcie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. urodziła się (...) w Kazachstanie, posiada wykształcenie zawodowe - księgową.

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2004 r. J. W. nabyła prawo do emerytury od dnia 2 sierpnia 2004 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

W dniu 18 października 2013r. J. W. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją do ZSRR. Do wniosku załączyła zaświadczenie nr (...), wystawione przez Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, potwierdzające okres deportacji do ZSRR od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956 r.

Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 7 stycznia 2014r. uznał, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z zesłaniem do ZSRR w okresie od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956 r.

Wobec sprzeciwu wnioskodawczyni sprawa J. W. została przekazana do rozpoznania przez Komisja Lekarska ZUS, która w orzeczeniu z dnia 28 marca 2014r., także potwierdziła, że nie jest ona niezdolna do pracy w związku z zesłaniem do ZSRR w okresie od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956 r. Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u odwołującej: zaburzenia nerwicowe, łagodne zaburzenia pamięci, nadciśnienie tętnicze łagodne, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów kolanowych, zaćmę oraz przebyte niedokrwienie mózgu w 2000r.

W dniu 9 kwietnia 2014r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarza internisty-kardiologa – dr n. med. J. B., neurologa – lek. med. D. G., urologa – dr med. J. A., psychiatry – dr n. med. R. G., psychologa – mgr R. L. oraz diabetologa – dr n. med. H. B. na okoliczność czy odwołująca jest całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej w związku z pobytem w okresie zesłania na terytorium ówczesnego ZSRR w okresie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r., a jeśli tak, to od kiedy oraz na jaki okres; przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy i rokowania co do odzyskania zdolności do pracy biegli mieli uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

W wydanej w dniu 23, 28 lipca 2014r., 23 i 25 września 2014r. i 16 grudnia 2014 r. opinii lekarskiej biegli sądowi rozpoznali u odwołującej: chorobę nadciśnieniową niepowikłaną narządowo, zespół bólowy kręgosłupa bez cech uszkodzenia centralnego i obwodowego układu nerwowego, naczyniopochodne uszkodzenia mózgu opisywane w dokumentacji, sprawność umysłową w normie bez ewidentnych psychologicznych wykładników dysfunkcji (...), zaburzenia adaptacyjne, cukrzycę typu 2 – leczoną doustnie środkiem przeciwcukrzycowym bez stwierdzenia przewlekłych powikłań cukrzycowych, nadreaktywność pęcherza moczowego w okresie nasilenia dolegliwości (M-09).

W opinii biegłego sądowego kardiologa u odwołującej nie zachodzi niezdolność do pracy. U odwołującej nie wykryto utrwalonych złożonych zaburzeń rytmu serca, niestabilnej i wymagającej zabiegów naprawczych choroby wieńcowej, nadciśnienia tętniczego powikłanego narządowo oraz niewydolności serca. Nie zachodzi istotny defekt hemodynamiczny. W ocenie biegłego sądowego odwołująca jest zdolna do zatrudnienia na otwartym rynku pracy z wyłączeniem prac na wysokościach. Ani obecnie, ani w okresie pobytu w ówczesnym ZSRR, od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r. nie zaszło istotne naruszenie sprawności organizmu odwołującej.

W ocenie biegłego sądowego neurologa odwołującej nie towarzyszy uszkodzenie układu nerwowego. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono cech podrażnienia lub uszkodzenia korzeni nerwowych, osłabienia siły mięśniowej, zaników mięśniowych, różnicy w odruchach głębokich lub wystąpienia odruchów patologicznych. Nie stwierdzono również takich objawów, które mogłyby być następstwem schorzeń i urazów przebytych w związku z zesłaniem odwołującej na terytorium byłego ZSRR w okresie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r.

W ocenie biegłych sądowych psychiatry i psychologa także nie zachodzi niezdolność do pracy w jakimkolwiek stopniu, która miałaby związek z pobytem odwołującej na zesłaniu w Kazachstanie, w czasie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r. U odwołującej nie stwierdzono objawów choroby psychicznej lub innych ostrych zaburzeń psychicznych, ani też ubytków klinicznych w sferze psychicznej, które to zaburzenia powodują niezdolność do pracy. W ocenie biegłych psychiatry i psychologa występujące u odwołującej zaburzenia adaptacyjne mają charakter czynnościowy, psychogeny, nie wyczerpują znamion zespołu pourazowego deportacyjnego i zaburzają funkcjonowanie ustroju w stopniu nie powodującym istotnego naruszenia sprawności ustroju, i tym samym nie powodują niezdolności do pracy w jakimkolwiek stopniu.

W ocenie biegłego sądowego urologa u odwołującej występuje nadreaktywność pęcherza moczowego jednak nie ogranicza on sprawności organizmu odwołującej w stopniu powodującym całkowitą lub częściową niezdolność do pracy w związku z pobytem na terytorium byłego ZSRR w okresie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r.

W opinii biegłego sądowego diabetologa odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Cukrzyca na którą choruje odwołująca jest leczona doustnym środkiem przeciwcukrzycowym. U odwołującej nie stwierdzono cech zaawansowanych, przewlekłych powikłań cukrzycowych.

W ocenie łącznej biegłych sądowych z dnia 13 stycznia 2015 r. odwołująca nie jest niezdolna do pracy w jakimkolwiek stopniu w związku z pobytem odwołującej na terytorium byłego ZSRR w okresie od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956r.

Z powyższymi opiniami biegłych sądowych nie zgodziła się odwołująca. W pismach z dnia 15 grudnia 2014 r. i z dnia 20 marca 2015 r. pełnomocnik odwołującej wniósł o wezwanie biegłych na rozprawę w celu umożliwienia zadawania im pytań, nadto o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: G. W. i lek. med. psychiatry – M. S. oraz przesłuchanie odwołującej. Zarzuty zgłoszone przez pełnomocnika odnosiły się do oceny dokonanej przez psychologa i psychiatrę.

W opinii uzupełniającej z dnia 8 kwietnia 2015 r. biegli sądowi w całości podtrzymali swoją opinię, podkreślając, że schorzenia na jakie cierpi odwołująca nie są schorzeniami wywołanymi przez urazy doznane w dzieciństwie i młodości w związku z pobytem na terytorium byłego ZSRR w okresie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r., a co za tym idzie nie naruszają sprawności ustroju odwołującej w stopniu powodującym niezdolność do pracy. Biegli psychiatra i psycholog podkreślili ponadto, że badania specjalistyczne, tj. psychiatryczne i psychologiczne nie ujawniły odległych skutków klinicznych pobytu odwołującej we wczesnym dzieciństwie na zesłaniu, które to skutki mogłyby zostać zdiagnozowane jako KZ Syndrom – syndrom poobozowy występujący u byłych więźniów obozów koncentracyjnych. Pojawiające się wspomnienia z okresu zesłania wzbogacone pamięcią rodziców z tego okresu nie zaburzają w takim stopniu sprawności ustroju, który powoduje niezdolność do pracy. Trudne dzieciństwo nie zawsze skutkuje zaburzeniami psychicznymi, jak w omawianym przypadku.

W odpowiedzi na uzupełnienie opinii pełnomocnik odwołującej pismem z dnia 20 lipca 2015 r. (przesłanym powtórnie pismem z dnia 8 września 2015 r.) podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pismach z dnia 15 grudnia 2014 r. i z dnia 20 marca 2015 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym:

- dokumentacji lekarskiej załączonej w toku postępowania (k. 18-19, 42, 45-49),
- akt rentowych ZUS I O/P. dot. odwołującej (znak (...)),
- opinii biegłych sądowych wraz z uzupełnieniem: urologa dr n. med. J. A. (k. 20, 52, 66), psychiatry dr n. med. R. G., neurologa lek. med. D. G., internisty-kardiologa dr n. med. J. B., psychologa mgr R. L. (k. 21-23, 52, 66), diabetologa dr n.med. H. B. (k. 50, 52, 66).

Za w pełni wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Zostały one sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji.

Przystępując do analizy przydatności dla niniejszego postępowania opinii opracowanej przez ww. biegłych sądowych należy podkreślić w pierwszej kolejności, że dowód ten podlega ocenie na równi z innymi dowodami zgodnie z zasadą swobodnej oceny wyrażoną w art. 233 § 1 kpc. Z uwagi na szczególny przedmiot, cel i charakter tego środka dowodowego częściowo odmienne są w odniesieniu do niego – w porównaniu z innymi dowodami - kryteria oceny przydatności dla wydawanego w sprawie rozstrzygnięcia. Pewne wskazówki wyraził w tym zakresie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 listopada 2000 r. (sygn. I CKN 1170/98; OSNC 2001/4, poz. 64) stwierdzając, że opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego nie podlega zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Jej przedmiotem nie jest bowiem w ogóle przedstawianie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej W konsekwencji, w przypadku

dowodu z opinii biegłego częściowo ograniczone są, wynikające z art. 233 § 1 kpc, uprawnienia sądu. O ile bowiem sąd może oceniać taką opinię pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności (w tym również pomijać oczywiste pomyłki, czy błędy rachunkowe), nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 roku, I PR 148/90, OSP 1991/11-12, poz. 300).

Sporządzone w toku niniejszego postępowania opinie biegłych sądowych, w ocenie Sądu, spełniają powyższe wymagania. Nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności podważające ich moc dowodową. Opinia o braku niezdolności odwołującej do pracy jest jednoznaczna, spójna i logiczna. Nie zawiera żadnych wewnętrznych sprzeczności, ani luk. Sformułowana w niej stanowcza i konkretna konkluzja w pełni koresponduje z kolei z rezultatami przeprowadzonych i opisanych przez biegłych badań. W ocenie Sądu, opisy stanu zdrowia odwołującej świadczą o dokładnym jej badaniu. Spostrzeżenia poczynione przez biegłych przedstawione zostały w sposób szczegółowy i wyczerpujący. Biegli opracowujący opinię zapoznali się z dokumentacją leczenia odwołującej, co zostało ujęte w wywiadach. Czynności te z całą pewnością umożliwiły miarodajne i rzetelne ustalenie faktycznego stanu zdrowia ubezpieczonej. Powyższe okoliczności uzasadniają przekonanie, że ostateczny wniosek opinii biegłych, zgodnie z którym odwołująca nie jest niezdolna do pracy, został w sposób dostatecznie czytelny, jasny i przekonujący umotywowany wynikami wywiadów lekarskich oraz opisanymi rezultatami przeprowadzonych badań. Argumentacja na poparcie tej konkluzji przytoczona została w sposób przystępny i jasny, poddawała się tym samym weryfikacji w oparciu o pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Nie budzi również żadnych wątpliwości, że ww. ekspertyza opracowana została przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującej i stwierdzenia jej zdolności do pracy oraz dysponującymi w tym zakresie fachową wiedzą i doświadczeniem. Biegli badający odwołującą zostali wpisani również na listę biegłych sądowych prowadzoną przez Prezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Z uwagi na powyższe, wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na opinii sporządzonej przez biegłych sądowych. Sąd w pełni podzielił poglądy i oceny tych biegłych. Nie zaistniała więc potrzeba powtarzania lub uzupełniania postępowania dowodowego, w tym również dopuszczenia dowodu z opinii biegłych sądowych innych specjalności, tym bardziej, że odwołująca nie wniosła o badanie przez biegłego innej specjalności, a biegli badający odwołującą nie wskazali, by zachodziła konieczność wydania opinii przez innych jeszcze biegłych.

Również sama odwołująca oraz pozwany organ rentowy nie znaleźli argumentów, by podważyć trafność opinii biegłych sądowych. Subiektywne przekonanie odwołującej się o niezdolności do pracy nie może stanowić skutecznego przeciwdowodu dla prawidłowo sporządzonej opinii biegłych. Nie zostały bowiem ujawnione jakiegokolwiek okoliczności podważające ich moc dowodową. Dlatego też Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na wnioskach płynących z analizowanej opinii.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadka lek. med. psychiatrę – M. S. (postanowienie wydane na rozprawie w dniu 8 października 2015 r.) – na okoliczność stanu zdrowia odwołującej. Przesłuchanie tej osoby w charakterze świadka byłoby w istocie wykroczeniem poza rolę świadka i nie mogłoby być podstawą ustalania stanu faktycznego, opierającego się zasadniczo na ocenie stanu zdrowia odwołującej przez biegłych lekarzy sądowych a nie przez świadków - nawet jeśli legitymują się oni zawodowym doświadczeniem i wykształceniem lekarskim. Dokumentacja lek. med. psychiatry – M. S., załączona do akt organu rentowego została uwzględniona w treści wydanej w sprawie opinii biegłych (część opisowa opinii związana z wywiadem k. 21-23 akt). W tej sytuacji przesłuchanie lekarza leczącego nie mogło być uznane za przydatne dla rozstrzygnięcia sporu (wyrok SN z dnia 4.10.2006r., II UK 43/06). Ustalenia Sądu dotyczące niezdolności do pracy mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami, np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Z tych samych powodów Sąd oddalił także wniosek o przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadka G. W. i odwołującej na okoliczność stanu jej zdrowia. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony

(„Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN Beata Gudowska, Przegląd (...) i (...) 2001 r., nr 6, s. 8-12).

Sąd pominął wniosek pełnomocnika odwołującej o wezwanie biegłych na rozprawę w celu umożliwienia zadawania im pytań. Po pierwsze, pełnomocnik nie zgłosił żadnych merytorycznych zarzutów uzasadniających przeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania biegłych w zakresie uzupełniającym. Sformułowanie samej listy pytań nie spełnia tych wymogów i jest niewystarczające. Po wtóre, biegli odnieśli się do zgłoszonych przez odwołującą zastrzeżeń w uzupełnieniu opinii z dnia 8.04.2015 r. Wobec jasnej spójnej, logicznej i przekonującej opinii pisemnej ww. biegłych lekarzy sądowych w ocenie Sądu przeprowadzenie dodatkowego dowodu z ich przesłuchania sprowadzałoby się w istocie do powtórzenia wniosków zawartych w opinii pisemnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. W. n ie zasługiwało na uwzględnienie .

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu pozostawała kwestia niezdolności do pracy odwołującej w związku z pobytem na terenie ZSRR w latach 1949-1956.

Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 21 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r., Nr 42, poz. 371 ze zm.), kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 i Nr 181, poz. 1515).

Świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin przysługują na zasadach określonych w tych przepisach osobom, które zostały zaliczone do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa pozostającego w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1. Za inwalidztwo pozostające w związku z pobytem w tych miejscach uważa się inwalidztwo będące następstwem zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób powstałych w związku z tym pobytem (art. 12 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 ww. ustawy z dnia 21 stycznia 1991 roku).

Powyższe regulacje uzależniają zatem jednoznacznie nabycie prawa do określonych świadczeń, w tym prawa do renty od istnienia oczywistego związku pomiędzy doznanymi schorzeniami i w konsekwencji inwalidztwem (aktualnie niezdolnością do pracy) a pobytem we wskazanych przez ustawę miejscach. Ustalenie braku tegoż związku wyklucza możliwość przyznania prawa do renty, nawet w sytuacji, gdy wnioskodawca jest niezdolny do pracy, np. z ogólnego stanu zdrowia. W tym kontekście nie jest też wystarczające wykazanie wyłącznie faktu deportacji, związanych z tym przeżyć i trudnych warunków pobytu (por. wyroki Sądu Najwyższego z 23 września 1999 r., II UKN 124/1999; z 29 września 2000 r., II UKN 746/1999; z 20 października 1999 r., II UKN 154/1999; z 11 października 2000 r., II UKN 35/2000).

Zgodnie z art. 56 ust. 4 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 i Nr 181, poz. 1515), do postępowania w sprawie ustalania prawa do świadczeń i wypłaty świadczeń stosuje się przepisy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Artykuł 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2015r., poz. 758 ze zm.) stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (art. 57 ust 1 ustawy).

Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy). Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Uwzględnia się również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu pozostawała kwestia niezdolności do pracy odwołującej i ewentualny związek tej niezdolności z deportacją do ZSRR.

W świetle powołanych powyżej przepisów nie budzi wątpliwości, że niezdolność do pracy uzależniona jest od stopnia naruszenia sprawności organizmu, co może być stwierdzone tylko przez lekarzy specjalistów. W kwestiach bowiem wymagających wiadomości specjalnych – a taką jest bez wątpienia kwestia stanu zdrowia – sąd winien posiłkować się biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2000r., IV CKN 1209/00, Lex nr 52621).

Zgromadzone w sprawie materiały dowodowe, w szczególności opinie biegłych sądowych: lekarza psychiatry, psychologa, neurologa, kardiologa, urologa oraz diabetologa w pełni potwierdzają, że J. W. nie jest aktualnie osobą w jakimkolwiek stopniu niezdolną do pracy. Biegli wskazali, że występujące u odwołującej schorzenia na jakie cierpi nie są schorzeniami wywołanymi przez urazy doznane w dzieciństwie i młodości w związku z pobytem na terytorium byłego ZSRR w okresie od sierpnia 1949r. do stycznia 1956r., a co za tym idzie nie naruszają sprawności ustroju odwołującej w stopniu powodującym niezdolność do pracy. W ocenie łącznej biegłych sądowych odwołująca nie jest niezdolna do pracy w jakimkolwiek stopniu w związku z pobytem w Kazachstanie od sierpnia 1949 r. do stycznia 1956 r.

W tym miejscu należy stanowczo podkreślić, że bez znaczenia dla sprawy pozostaje subiektywne przeświadczenie odwołującej o stanie jej zdrowia i przydatności do pracy. Decydujące znaczenie ma opinia biegłych sądowych. Ta zaś okazała się jednoznacznie niekorzystna dla odwołującej. Także w orzecznictwie podkreśla się, że „opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu” (wyrok SN z dnia 14 marca 2007r. w sprawie III UK 130/06).

W związku z powyższym Sąd, w oparciu o w/w przepisy oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

/-/ M. M.